

NEJLEPŠÍ AUTOR ŠPIONÁŽNÍCH
THRILLERŮ VŠECH DOB

DANIEL Silva

VIOLONCELLISTKA

VIOLONCELLISTKA

Daniel Silva

VIOLONCELLISTKA

PŘEKLAD

Jan Rozbroj

Český název: Violoncellistka
Název anglického originálu: The Cellist
Autor: Daniel Silva
Překlad: Jan Rozbroj
První vydání: Harper, *An Imprint of HarperCollinsPublishers*, 2021
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Jiří Chodil

© 2021 by Daniel Silva
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers,
LLC, New York, USA.

Violoncellistka je kniha napsaná pro pobavení a přesně tak by také
měla být vnímána. Jména, postavy, místa a události popisované
v tomto příběhu jsou buďto výplodem autorovy představivosti,
nebo je autor použil ve smyšleném kontextu. Jakákoli podobnost
s existujícími osobami, živými i zemřelými, podniky, společnostmi,
událostmi a místy je zcela náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku
nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Fotografie na obálce: Shutterstock
Foto autora: © 2016 by Marco Grob
Mapa: © 2020 by Springer Cartographics LLC / česká úprava: Ivana
Čejková
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6855-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6856-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6857-8 (PDF)

*Věnováno důstojníkům policie amerického Kapitolu
a washingtonské metropolitní policie,
kteří šestého ledna 2021 hájili naši demokracii.*

A jako vždy mé ženě Jamie a mým dětem Nicholasovi a Lily.

*Kleptokracie – vláda zlodějů nebo
státní zařízení zloději ovládané.*
Oxfordský slovník angličtiny

*V Rusku platí, že moc rovná se bohatství
a bohatství rovná se moc.*
ANDERS ÅSLUND, ruský klanový kapitalismus

Štrasburk

Německo

Francie

Basilej

Curych
Erlenbach

Neuchâtel

Bern

Lucern

Féchy

Lausanne

Švýcarsko

Ženeva

Chambéry

Courchevel

Massif de
la Vanoise

Itálie

Turin

Francie

0 50 km 50 mi.

Středozemní
moře

Copyright © MMXXI Springer Cartographics LLC

PRVNÍ ČÁST
MODERATO

Sarah Bancroftová záviděla těm šťastným duším, které věřily, že si své osudy řídí samy. Život pro ně byl podobně nekomplikovaný jako jízda v metru, kdy si člověk koupí jízdenku, označí ji a pak už jen vystoupí na té správné zastávce – spíše na Charing Cross než na Leicester Square. Sarah byl takovýto přístup vzdálený a nikdy mu nedokázala porozumět. Ano, člověk se mohl na různé situace předem připravit, mohl se snažit, aby šly věci tak, jak by si přál, mohl o svých krocích a činech aspoň do určité míry rozhodovat, ale život byl stejně nakonec komplikovanou hrou prozřetelnosti a pravděpodobnosti. Pokud šlo o práci a o lásku, projevovala Sarah záhadnou neschopnost dobrého načasování. Buď byla o jeden krok napřed, nebo naopak o jeden pozadu. Spoustu vlaků zmeškala a několikrát nastoupila do toho nesprávného, téměř vždycky s katastrofálními následky.

Bohužel se nezdálo, že by se na tomto způsobu jejího bytí mělo něco změnit. Její poslední kariérní krok toho byl příkladem. Poté co se etablovala jako významná a vlivná kurátorka v newyorském Muzeu moderního umění, kde dohlížela na sbírku moderních impresionistických děl v hodnotě neuvěřitelných pěti miliard dolarů, se rozhodla vysněné pozice vzdát. Přestěhovala se do Londýna, kde převzala řízení galerie Isherwood Fine Arts, jež od roku 1968 obchodovala s kvalitními obrazy italských a nizozemských starých mistrů. A právě tady do jejího života opět – a zcela nepřekvapivě – zasáhla prozřetelnost nebo náhoda, když jenom velmi krátce po jejím příjezdu do Londýna vypukla smrtící pandemie. Před řáděním

nákazy nebyl uchráněn dokonce ani svět vysokého umění, ten svět, jenž uspokojuje rozmary nejbohatších lidí na světě a obyčejně si žije svým vlastním životem. Téměř přes noc se galerie Isherwood Fine Arts dostala do stavu, který se podobal srdeční zástavě. Pokud vůbec někdo volal, obvykle to byl kupující nebo jeho zástupce, který se rozhodl z prodeje vycouvat. Matka Sarah, jež nikdy nešla pro ostré slovo daleko, prohlásila, že od premiéry muzikálové verze filmu *Hledám Susan. Zn.: Zoufale* ve West Endu Londýn nezažil horší debut, než byl začátek Sarah v její nové práci.

Galerie Isherwood Fine Arts už toho však měla hodně za sebou a nezažívala těžké časy poprvé. Války, teroristické útoky, ropné šoky, zhroucení trhu, záležitosti lásky se špatným koncem... Všechny tyhle bouře vždycky dokázala nějak překonat a postavit se zase na nohy a všichni nějakým způsobem zainteresovaní doufali, že ani tentokrát tomu nebude jinak a obchod s uměním, stejně jako Julianova galerie, povstane jako Fénix z popela.

Sarah se vlastně tak trochu vracela na místo činu. V galerii Juliana Isherwooda krátce pracovala před patnácti lety v rámci operace, které se zúčastnila jako tajná agentka Ústřední zpravodajské služby CIA. Jednalo se o společnou americko-izraelskou operaci, již vedl legendární šéf izraelské tajné služby Gabriel Allon. S pomocí jednoho ztraceného Van Goghova obrazu dostal Gabriel Sarah do společnosti saúdskoarabského investora a miliardáře Zizihho al-Bakrího a nařídil jí, aby pronikla až do jeho mistrného mozku teroristy. Akce se v jednom okamžiku vymkla z rukou, z čehož vyplynula spousta komplikací. Velmi mírně řečeno. Od té doby už život Sarah nebyl stejný.

Po skončení operace se několik měsíců zotavovala v bezpečném domě Ústřední zpravodajské služby v Severní Virginii, v zemi koní. Poté pracovala v protiteroristickém oddělení CIA v Langley a zúčastnila se několika dalších společných americko-izraelských operací, všechny probíhaly na Gabrielův příkaz.

Britské zpravodajské služby minulost Sarah dobře znaly a věděly o její přítomnosti v Londýně – to bylo zcela pochopitelné, protože právě sdílela postel s důstojníkem MI6 Christopherem Kellerem. Normálně by byl jejich vztah přísně zakázán, avšak v případě Sarah byla učiněna výjimka. Generální ředitel MI6 Graham Seymour byl jejím osobním přítelem a stejně tak i ministerský předseda Jonathan Lancaster. Nebylo proto překvapivé, že krátce po jejím příjezdu do Londýna večereli Sarah a Christopher v domě číslo 10 na Downing Street.

Kromě Juliana Isherwooda, majitele půvabné galerie v Mason's Yard ve čtvrti St. James's, kde Sarah momentálně pracovala, o ničem z její minulosti tajné agentky londýnský svět umění nevěděl. Nikdo netušil, že Sarah Bancroftová je žena nejméně dvou tváří, a tak to také mělo zůstat. Pokud šlo o její londýnské kolegy a konkurenty z umělecké branže, ti ji brali jako krásnou a velice schopnou americkou historičku umění, která během jedné dávné zimy krátce rozjasnila jejich svět, načež z něj zase zmizela, a to jenom kvůli Zizimu al-Bakrímu, ať odpočívá v pokoji. A teď, po bouřlivé cestě spleťtými a nebezpečnými zákoutími tajných služeb, se do něj opět vrátila, což jen dokazovalo její názor na prozřetelnost a pravděpodobnost. Konečně chytila ten správný vlak.

Londýn ji přivítal s otevřenou náručí a několika málo otázkami. Sotva však stihla dát do pořádku své osobní záležitosti a plně se ponořit do práce, napadl ji zákeřný virus, který sužoval celý svět. Na začátku března uzavřela obchod na prestižním Evropském veletrhu výtvarných umění v Maastrichtu a po návratu do Londýna okamžitě nakazila Juliana i Christophera. Julian strávil náročných a vyčerpávajících čtrnáct dní v nemocnici University College Hospital. Sarah se ty nejhorší příznaky nemoci sice vyhnuly, ovšem virus ji ze svých spárů tak docela snadno nepustil. Měsíc ji sužovaly horečky, únava, bolesti hlavy a záchvaty dušnosti, které ji přepadly pokaždé, když vylezla z postele. Christopher o nemoci ani nevěděl. Nepřekvapivě

vyvázl bez úhony a bez příznaků. Sarah ho potrestala tím, že ho *zaměstnala* jako svého osobního sluhu. Nějak se stalo, že to jejich vztah přežil.

V červnu se Londýn probudil z lockdownu. Po třech negativních testech na virus se Christopher vrátil do práce v nejtajnější londýnské pevnosti Vauxhall Cross, ale Sarah a Julian počkali se znovuotevřením galerie až do slunovratu. Galerie se nacházela v klidném prostředí krychlového kamenného domu, známého jako Mason's Yard, mezi kanceláři menší řecké přepravní společnosti a hospodou v přízemí, již v nevinných dnech před virem navštěvovaly hezké kancelářské dívky jezdící na malých skútrech. V nejvyšším patře domu byla usazena nádherná výstavní místnost, vybudovaná podle slavné galerie Paula Rosenberga v Paříži, kde Julian strávil jako chlapec mnoho šťastných hodin. Ve druhém patře sdíleli on a Sarah kanceláře s Ellou, atraktivní, ale zbytečnou recepční. Během prvního týdne po znovuotevření galerie zazvonil telefon pouze třikrát. Ella nechala všechny tři hovory přesměrovat na záznamník. Sarah jí sdělila, že její služby, obzvláště ne tyto služby, nebudou déle potřebovat.

Nemělo smysl najímat za ni někoho jiného. Odborníci varovali před druhou vlnou viru, jakmile se trochu ochladí, a londýnským obchodníkům bylo naznačeno, že by mohla brzy přijít další opatření nařízená vládou. To poslední, co Sarah potřebovala, bylo žít další krk. Rozhodla se ale, že nenechá za žádnou cenu galerii padnout na kolena. Prodá obraz, jakýkoli obraz, i kdyby ji to mělo zabít.

Když v Julianově skladu prováděla inventuru katastroficky velkého množství neprodaných děl, nějakou náhodou našla jeden obraz, který se jí zdál nadějný a k jejím účelům velmi vhodný. *Loutnička*, olej na plátně, 152×134 centimetrů. Možná rané baroko, plátno vcelku dost poškozené a špinavé. Původní záznamy o koupi a přepravě byly stále uloženy v Julianových archivech, společně se zažloutlou kopií původu. Prvním

známým majitelem byl hrabě *ten a ten* z Bologni, který obraz v roce 1698 prodal princovi *tomu a tomu* z Lichtenštejnska, jenž ho následně prodal vídeňskému baronovi *jak ten se jenom jmenoval?* U něj *Loutnistka* zůstala až do roku 1962, kdy jej během dražby v Římě získal obchodník, od něhož se dostal až k Julianovi. Obraz byl přičítán italské škole, patrně nějakému z následovníků Caravaggia, přesněji někomu z okruhu malíře Orazia Gentileschiho. Sarah měla tušení, že by mohlo jít o skutečně vzácný kousek. Během jedné tříhodinové pauzy, kterou si Julian vyhradoval na oběd, ukázala *Loutnistku* zkušenému Nilesu Dunhamovi z Národní galerie. Niles předběžně s jejím názorem na obraz souhlasil, ale počkal, až bude prozkoumán pomocí rentgenového záření a technikou infračervené reflexologie. Poté Sarah za obraz nabídl částku osm set tisíc liber.

„Má hodnotu nejméně pět milionů, ne-li více.“

„Ne v době černé smrti.“

„Uvidíme.“

Za normálních okolností by bylo nově objevené dílo takového významu uvedeno na trh s velkou slávou – zvláště pokud šlo o umělce, jehož popularitu zvyšoval zajímavý životní příběh. Vzhledem k současné volatilitě trhu – a s ohledem na to, že byl obraz *objeven* v Julianově vlastní galerii – však Julian rozhodl, že v tomto případě bude nejvhodnější soukromý prodej. Obvolal proto několik svých nejspolehlivějších zákazníků, ovšem nebyl zrovna úspěšný. Jejich zájem o vzácný obraz se blížil hodnotě nula. Sarah mezitím v tichosti kontaktovala jistého sběratele obrazů, shodou okolností miliardáře, který byl čím-si jako přítelem přítele. Toho *Loutnistka* zaujala natolik, že byl ochoten k dalšímu jednání. Po několika setkáních v jeho londýnské rezidenci, během nichž byly dodržovány bezpečnostní předpisy, včetně společenského odstupu, se Sarah a miliardář dohodli na přijatelné ceně. Sarah ho požádala o složení zálohy ve výši jednoho milionu liber, což mělo zčásti pokrýt náklady

na rozsáhlé restaurování obrazu. Sběratel ji požádal, aby si přišla v osm hodin večer do jeho domu pro šek.

Tohle všechno vysvětlovalo, proč Sarah Bancroftová seděla během jednoho deštivého středečního večera na konci července u rohového stolu v baru Wilton's Restaurant na Jermyn Street. Nálada kolem stolu byla poněkud ošemetná. Hosté se tvářili uvolněně, ale snad až příliš, a v jejich smíchu bylo cosi falešného. Julian seděl naproti barovému pultu. V obleku pořízeném na Savile Row¹ a s šedými vlnitými vlasy vzbuzoval dojem elegantní, ačkoli trochu pochybné postavy – sám tenhle vzhled označoval slovy *důstojná zkaženost*. Právě se díval do sklenky se sancerre, což bylo vynikající francouzské víno pěstované ve východní části údolí řeky Loiry, a předstíral, že je zaujat čímsi, co mu vzrušeně šeptal do ucha Jeremy Crabbe, ředitel oddělení starých mistrů v aukční síni Bonham's. Amelia Marchová z časopisu *ARTnews* poslouchala rozhovor mezi Simonem Mendenhallem, hlavním dražebníkem aukční síně Christie's, který vypadal jako model, a Nicky Lovegroveovou, uměleckou poradkyní zločinně bohatých sběratelů umění. Roddy Hutchinson, všeobecně považován za nejbezohlednějšího dealera ze všech londýnských prodejců umění vůbec, tahal za rukáv obtloustlého Olivera Dimblebyho ve snaze získat jeho pozornost. Zdálo se, že Oliver si toho vůbec nevšiml, protože byl plně zaujat nevěšdně krásnou bývalou modelkou, která nyní vlastnila úspěšnou galerii moderního umění na King Street.

Když modelka procházela kolem Sarah, poslala jí těmi svými dokonalými, rudě namalovanými rty vzdušný polibek. Sarah se napila martini se třemi olivami a jízlivě zašeptala: „Děvka.“
„Slyšel jsem tě!“

---

¹ Savile Row je londýnská ulice, na níž se už několik staletí (od konce 17. století) nacházejí módní domy s luxusními obleky pro muže. Rozmach zažila v 19. století a svoji slávu si udržela dodnes. Obleky si tu pořizoval i Winston Churchill, v současné době zde nakupují například členové královské rodiny, vysoce postavení politici či celebrity. [pozn. překl.]

Naštěstí to byl jenom Oliver, který se zvedl ze svého místa a v přiléhavém šedém obleku se posunul na židli naproti Sarah. Tak trochu připomínal balon snažící se vzlétnout, aby vzápětí přistál na zemi. „Co máš proti půvabné slečně Watsonové?“ zeptal se.

„Její oči. Lícni kosti. Vlasy. Prsa.“ Sarah si povzdychla. „Mám pokračovat?“

Oliver odmítavě mávl malou zavalitou rukou. „Ty jsi mnohem hezčí než ona,“ řekl. „Nikdy nezapomenu na to, jak jsem tě poprvé viděl jít přes dvůr Mason's. Skoro se mi zastavilo srdce. Jestli mi paměť dobře slouží, udělal jsem tehdy ze sebe pořádného blázna.“

„Požádal jsi mě o ruku,“ vzpomněla si Sarah.

Oliver se usmál.

„Vlastně hned několikrát.“

„Moje nabídka stále platí.“

„To mi lichotí, Ollie. Obávám se ale, že ji nemůžu přijmout.“

„Jsem moc starý?“

„Vůbec ne.“

„Moc tlustý?“

Sarah stiskla jeho baculatou narůžovělou ruku. „Jsi přesně akorát.“

„Tak v čem je problém?“

„Jsem zadaná.“

„Opravdu?“

„Už je to tak,“ přisvědčila. „Mám vztah a docela se mi to líbí.“

Zdálo se, že tohle slovo Oliver neznal. Vztahy pro něj byly velkou neznámou. Jeho romantické pletky obvykle netrvaly déle než jednu nebo dvě noci. „Mluvíš o tom chlápku, který řídí ten luxusní Bentley?“

Sarah se napila martini.

„Jak se tvůj přítel jmenuje?“

„Peter Marlowe.“

„Zní to fajn.“

Z dobrého důvodu, pomyslela si Sarah.

„Čím se živí?“ zajímal se Oliver.

„Dokážeš udržet tajemství?“

„Moje drahá Sarah,“ zatvářil se Oliver významně, „já mám v sobě uloženo víc pikantních tajemství, než mají MI5 a MI6 dohromady.“

Sarah se naklonila přes stůl. „Je to profesionální vrah,“ zašeptala.

„Vážně? To musí být zajímavá práce, ne?“

Sarah se usmála. Samozřejmě to nebyla dávno pravda. Od doby, kdy Christopher pracoval jako profesionální vrah, uběhlo už několik let.

„Je ten muž důvodem, proč ses vrátila do Londýna?“ zjišťoval Oliver, jak se věci mají.

„Je pouze jedním z důvodů,“ odpověděla Sarah. „Pravdou je, že jste mi všichni moc chyběli. Ano, dokonce i ty, Oliver.“

„Ty nám taky.“

Sarah sklopila zrak a zkontrolovala čas na svém telefonu. „Sakra! Budeš od té lásky, Ollie, a zaplatíš za mě drink? Musím běžet. Mám zpoždění.“

„Kvůli čemu?“

„Chovej se slušně, Ollie.“

„Proč bych to měl dělat?“ opáčil Oliver. „Vždyť je to taková nuda.“

Sarah vstala a s mrknutím na Juliana vyšla z restaurace na Jermyn Street. Děšť se teď doslova řinul z nebe, ale naštěstí ji zachránil projíždějící taxík. Nastoupila, zabouchla za sebou dveře a teprve poté, v bezpečí kabinky a stranou všech případných zvědavých uší, nadiktovala řidiči adresu.

„Cheyne Walk, prosím. Číslo čtyřicet tři.“

Viktor Orlov zastával stejně jako Sarah Bancroftová názor, že život je cesta, po níž je nejlepší kráčet bez mapy. Vyrostl v nevytápěném moskevském bytě, který sdílely dohromady tři rodiny, a stal se miliardářem díky kombinaci štěstí, odhodlání a ostrým loktům – používal občas způsoby, které dokonce i jeho obhájci považovali za bezohledné, ne-li přímo za trestné. Orlov se netajil skutečností, že je predátorem a zlodějským baronem. Tyto své nálepky naopak nosil s pýchou a hrdostí.

„Kdybych se narodil jako Angličan,“ prohlásil, když se usadil v Londýně, „mohl bych ke svým penězům přijít čistě. Jenomže já jsem se narodil jako Rus. A zbohatl jsem v Rusku.“

Ve skutečnosti se Viktor Orlov narodil jako občan státu, který se v té době jmenoval Sovětský svaz. Jakožto velmi talentovaný matematik absolvoval prestižní Leningradský Institut jemné mechaniky a optiky a poté se stal součástí sovětského jaderného programu², kde navrhoval mezikontinentální balistické rakety s více hlavicemi. Když se ho později ptali, proč se stal členem komunistické strany, přiznával, že jeho jediným důvodem byl kariérní postup.

---

² Sovětský jaderný program byl zahájen v březnu 1943 za Stalinovy vlády. Stalina o nutnosti pracovat na atomové zbrani přesvědčil fyzik Igor Vasiljevič Kurčatov. Šlo mimo jiné o odpověď na americký „projekt Manhattan“, který byl zahájen téměř o rok dříve, již v červnu 1942. Dvacátého devátého srpna 1949 provedl Sovětský svaz svůj vůbec první jaderný test označovaný jako RDS-1. [pozn. překl.]

„Mohl jsem se stát disidentem,“ dodal, „ale gulag mě nikdy nelákal.“

Protože díky svým schopnostem patřil ve straně k hýčkané elitě, viděl a věděl mnohem víc než řadoví členové nebo prostí občané. Byl svědkem úpadku sovětského systému zevnitř a dobře si uvědomoval, že je jenom otázkou času, kdy se toto impérium zhroutí a Sovětský svaz vydechne naposledy. Když konec skutečně nastal, vzdal se členství v komunistické straně, a zatímco většina jeho kolegů pokračovala v práci bez platu, Orlov sám sobě přísahal, že se stane bohatým mužem. Do své domoviny začal dovážet počítače, spotřební elektroniku a další západní zboží a stál u zrodu nového ruského trhu. Během několika let získal díky tomuto podnikání značné jmění, které posléze využil k nákupu největších ruských státem vlastněných oceláren a sibiřského ropného gigantu Ruzoil. Krátce na to se stal Viktor Orlov, bývalý fyzik, který vyrůstal v nejtěžší době studené války v moskevském nevytápěném bytě, miliardářem a nejbohatším člověkem v Rusku.

V postsovětském Rusku, v zemi bez zákonů a pravidel, v zemi prorostlé korupcí a zločinem, z něj však jeho bohatství udělalo muže s cejchem na čele – muže na odstřel. Přežil nejméně tři pokusy o vraždu a šuškal se, že si sám objednal zabití několika svých nepřátel coby odvetu. Vůbec největší nebezpečí mu však hrozilo od muže, který vystřídal v roli ruského prezidenta Borise Jelcina. Tento muž byl přesvědčen, že Viktor Orlov a další ruští oligarchové okradli zemi o nejcennější aktiva, a hodlal je od nich ukrást zpět. Když se nový prezident v Kremle zabydlel, předvolal si Orlova a požadoval dvě věci: Orlovy ocelárny a Ruzoil. „A nestrkejte nos do politiky,“ dodal výhrůžně. „Jinak o něj přijdete.“

Orlov souhlasil, že se vzdá svých zájmů v ocelářství, ovšem nikoli Ruzoilu. Ten si hodlal ponechat za každou cenu. Netřeba zdůrazňovat, že prezidenta Orlovovo rozhodnutí nepotěšilo. Okamžitě nařídil prokurátorům, aby zahájili vyšetřování pro podvod a úplatkářství, a netrvalo ani týden a ruští prokurátoři

už vystavovali na Orlova zatykač. Protože Orlov neměl žádný zájem skončit v novodobém gulagu, prozíravě uprchl do Londýna, kde se stal jedním z nejhlasitějších kritiků ruského prezidenta. Několik následujících let zůstal Ruzoil právně zablokován, byl mimo dosah jak Orlova, tak také nových pánů v Kremlu. Nakonec Orlov souhlasil s tím, že se společnosti vzdá výměnou za tři izraelské tajné agenty, jež drželo Rusko v zajetí. Jedním z těchto agentů byl Gabriel Allon.

Za svoji velkorysost získal Orlov britský pas a soukromě se setkal s královnou v Buckinghamském paláci. V té době se pustil do ambiciózního úsilí obnovy svého jmění, tentokrát pod dohledem britských regulačních úřadů, které pečlivě sledovaly všechny jeho obchody a investice. Orlovovo impérium nyní obsahovalo dokonce i takové úctyhodné noviny, jako byl list *Independent*, dále *Evening Standard* a *Financial Journal*. Rovněž získal kontrolní podíl v ruském investigativním týdeníku *Moskovskaja gazeta*. S Orlovovou finanční podporou se stal časopis opět nejvýznamnějším ruským nezávislým týdeníkem a jako takový byl pochopitelně trnem oku pánů v Kremlu.

V důsledku toho žil Orlov dennodenně s vědomím toho, že mu tajné služby Ruské federace usilují o život. Jeho nová limuzína Mercedes Maybach byla vybavena bezpečnostními prvky, obvykle vyhrazenými pro státní vozy prezidentů a předsedů vlád, a jeho dům na historické třídě Cheyene Walk ve čtvrti Chelsea byl jedním z nejchráněnějších domů v Londýně.

Když Sarah dorazila na místo, u obrubníku před domem běžel se zhasnutými světlomety na volnoběh černý range rover. Uvnitř seděli čtyři bodyguardi, všichni bývalí členové SAS, elitní jednotky britské armády, momentálně zaměstnaní v diskrétní soukromé bezpečnostní firmě se sídlem v Mayfair. Když Sarah vystoupila z taxíku, muž za volantem zvedl ruku. Zjevně už na ni čekali.

Dům číslo 43 byl vysoký a úzký, porostlý šlahouny vistáří. Stejně jako domy v jeho sousedství se nacházel za železným plotem a vedla k němu zahradní cestička. Sarah po ní spěchala

s malým deštníkem nad hlavou. U dveří stiskla tlačítko zvonku, který se rozlehl ztichlým domem, ale z reproduktoru nikdo neodpověděl. Zazvonila podruhé – se stejným výsledkem.

V jiných časech by přišla otevřít hospodyně, avšak Viktor, notoricky známý germofob s chorobným strachem z virů a bakterií, výrazně zredukoval dokonce ještě před vypuknutím pandemie počty zaměstnanců své domácnosti, aby snížil pravděpodobnost nákazy virem. Celoživotní starý mládenec tak trávil většinu večerů ve své pracovně v třetím patře, někdy sám, často s nevhodně mladou dámskou společností. Skrz záclony v okně ve třetím patře teď zářilo do ulice světlo lampy. Sarah předpokládala, že Viktor s někým telefonuje. Přinejmenším v to doufala.

Třikrát zazvonila a třikrát se nic nestalo. Proto položila ukazováček na biometrickou čtečku vedle dveří. Viktor přidal otisk jejího prstu do systému, nepochybně v naději, že by jejich vztah mohl pokračovat i po prodeji obrazu. Pípnutí ve čtečce Sarah oznámilo, že její otisk byl v pořádku přijat. Zadalasvůj osobní přístupový kód – stejný, jaký používala v galerii – a v zámku dveří cvaklo.

Sarah zavřela deštník, otočila kulatou klikou a vešla dovnitř. Domem se vznášelo naprosté ticho. Zavolala Viktorovo jméno, ale ani tentokrát se jí nedostalo žádné odpovědi. Přešla přes halu k hlavnímu schodišti a vystoupala po něm do třetího patra. Dveře do Viktorovy pracovny byly pootevřené. Zaklepala na ně. Nikdo neodpověděl.

Znovu zavolala Viktorovo jméno a vkročila do místnosti, která byla dokonalou replikou soukromé královniny pracovny v jejím apartmá v Buckinghamském paláci – s výjimkou videostěny s vysokým rozlišením, jež blikala finančními zpravodajstvími a obchodními údaji z celého světa. Viktor seděl za svým pracovním stolem se zakloněnou hlavou a obličejem namířeným ke stropu, jako kdyby byl v hlubokém zamyšlení.

Když Sarah vykročila ke stolu, ani se nepohnul. Před ním ležel telefonní přístroj připojený k pevné lince, vedle stála napůl

vypitá sklenice červeného vína a hromada jakýchsi dokumentů. Ústa a bradu mu pokrývala bílá pěna a část jeho pruhované košile byla potřísněna zvratky. Hruď se mu nehýbala. Sarah neviděla žádné známky dýchání.

„Proboha, Viktore.“

Během služby pro CIA Sarah pracovala na případech, v nichž figurovaly zbraně hromadného ničení. Poznala symptomy. Viktor byl vystaven účinkům nervového jedu.

A Sarah s největší pravděpodobností také.

Vyběhla z místnosti a s rukou před ústy spěchala dolů po schodech. V hlavě si přehrávala svůj příchod do domu číslo 43 na historické třídě Cheyne Walk ve čtvrti Chelsea. Kovaná brána, tlačítko zvonku, biometrická čtečka, klávesnice, na kterou vyťukala přístupový kód, kulatá klika – to všechno mohlo být kontaminováno. Nervově paralytické látky působily obvykle extrémně rychle. Za minutu nebo dvě bude vědět víc.

Sarah uchopila kliku na vstupních dveřích a vyšla z Viktorova domu. Venku zvedla obličej k padajícímu dešti a čekala na první povědomý nával nevolnosti. Jeden z bodyguardů vystoupil z range roveru, ale Sarah mu naznačila, aby se k ní nepřibližoval. Pak vytáhla z kabelky telefon a vytočila jedno číslo ze svých preferovaných kontaktů. Hovor spadl přímo do hlasové schránky.

Špatné načasování, jako obvykle, pomyslela si.

„Promiň, lásko,“ řekla klidně, „ale možná umírám.“

Jednou z mnoha nezodpovězených otázek, jež se týkaly událostí toho večera, byla totožnost muže, který zatelefonoval na tísňovou linku Metropolitní policie. Automatický záznam hovoru odhalil, že muž mluví anglicky se silným francouzským přízvukem. Jazykovědci později zjistili, že jde s největší pravděpodobností o někoho z jihu Francie. Jeden z nich přišel s domněnkou, že by mohl pocházet dokonce až z Korsiky. Když byl muž operátorem na lince požádán o své jméno, náhle se spojení přerušilo. Jeho telefon po sobě nezanechal žádné stopy. Jeho číslo se nikdy nepodařilo zjistit.

První jednotky dorazily na místo činu – k domu číslo 43 na historické třídě Cheyne Walk ve čtvrti Chelsea, jedné z nejhezčích londýnských adres – o pouhé čtyři minuty později. Tam se jim naskytl vskutku pozoruhodný pohled. Na cestě před elegantním cihlovým domem, pár kroků od otevřených vchodových dveří, stála žena. V pravé ruce držela mobilní telefon a levou si zuřivě drhla obličej, obrácený vzhůru k nebi a skrácený deštěm. Z chodníku u silnice, z druhé strany kovového plotu, ji pozorovali čtyři urostlí muži v tmavých oblecích, jako kdyby byla šílená.

Když se k ní jeden z policistů pokusil přiblížit, zakřičela na něj, aby zůstal stát. Poté přihlížejícím sdělila, že majitel domu, finančník a vydavatel ruského původu Viktor Orlov, byl zavražděn nervově paralytickou látkou, pravděpodobně ruského původu. Žena se domnívala, že byla rovněž vystavena nervovému jedu, což vysvětlovalo její vzhled a chování. Mluvila

s americkým přízvukem a její znalosti chemických zbraní se zdály být důkladné. Policisté se domnívali, že by mohla mít něco společného se zpravodajskými službami. Jejich názor umocňoval fakt, že se odmítla identifikovat nebo objasnit, proč přišla dnes večer do domu pana Orlova.

Uplynulo dalších sedm minut, než na místo dorazily první týmy CBRN³ v zelených ochranných oblecích. Nahoře ve třetím patře našli v pracovně ruského miliardáře, jak sedí u stolu se zúženými zornicemi, slinami na bradě a zvratky na košili – všechno nasvědčovalo tomu, že byl vystaven účinkům nervového jedu. Zdravotníci se nepokusili o resuscitaci. Orlov byl podle všeho mrtvý nejméně hodinu, možná o něco déle, pravděpodobně v důsledku asfyxie, dušení způsobeného nedostatkem kyslíku, nebo srdeční zástavy. Předběžné testy provedené přímo na místě činu zjistily podezřelou nervovou látku na ploše stolu, telefonním přístroji a na stopce sklenky od vína. Žádný jiný povrch kontaminován nebyl, včetně kliky dveří, tlačítka zvonku nebo biometrické čtečky otisku prstů.

Z toho vyšetřovatelé usuzovali na to, že nervová látka byla nějakým způsobem dopravena přímo do Orlovovy pracovny, ať už nezvaným vetřelcem, nebo očekávaným návštěvníkem. Miliardářův malý bezpečnostní tým sdělil policii, že ten večer měl jejich zaměstnavatel skutečně dvě návštěvy – podle všeho obě čekal a obě byly ženy. Jedna z nich byla Američanka, která přišla později a objevila tělo. Druhá byla Ruska, nebo to alespoň Orlovovi bodyguardi předpokládali. Žena, která na místo dorazila jako první, se neidentifikovala a Orlov bodyguardům její jméno nesdělil. Nic z toho nebylo nijak neobvyklé, vysvětlili. Orlov byl od přírody tajnůstkář, obzvláště pokud šlo o jeho soukromý život. Ženě sám otevřel a u vchodových dveří se s ní srdečně pozdravil – úsměvy a polibky v ruském

---

³ CBRN – zkratka anglických slov „chemical, biological, radiological, nuclear“. Používá se v souvislosti se zbraněmi hromadného ničení. [pozn. překl.]

stylu – a pak odešli společně nahoru do pracovny, kde po jejím příchodu zatáhl závěsy. Žena se u Orlova zdržela přibližně patnáct minut a ven se vyprovodila sama. Ani na tom nebylo vůbec nic neobvyklého.

Krátce před desátou hodinou večer vyšší policejní důstojník přítomný na místě činu informoval o prvních zjištěních New Scotland Yard, velitelství Metropolitní policie. Vedoucí směny zavolal komisařce Metropolitní policie Stelle McEwanové, ta kontaktovala ministra vnitra, který zalarmoval Downing Street. Telefonát ve skutečnosti nebyl nutný, protože předseda vlády Jonathan Lancaster byl už před čtvrt hodinou o Orlovově smrti informován Grahamem Seymourem, generálním ředitelem MI6. Premiér reagoval na zprávy s oprávněným vztekem. Jak to vypadalo, Rusové provedli podruhé za pouhých osmnáct měsíců atentát v srdci Londýna pomocí zbraně hromadného ničení. Oba útoky měly alespoň jeden společný prvek – spojovalo je jméno ženy, která objevila Orlovo tělo.

„Co proboha dělala ve Viktorově domě?“

„Měli spolu domluvený umělecký obchod,“ vysvětloval Graham Seymour.

„A víme jistě, že k němu nešla ještě z nějakého jiného důvodu?“

„Pane premiére?“

„Nepracuje opět pro Allona, nebo ano?“

Seymour Lancastera ujistil, že ne.

„Kde je teď?“

„V nemocnici St. Thomas’.“

„Byla odhalena její totožnost?“

„To se brzy dozvíme. Prozatím je nutné držet její jméno v tajnosti a mimo tisk.“

Protože šlo o incident na domácí půdě, primární odpovědnost za vyšetřování převzali Seymourovi soupeři z vnitřní zpravodajské služby MI5. Ze všeho nejdřív soustředili svoji pozornost na první ze dvou žen, která ten večer přišla za Orlovem.

S pomocí londýnského pouličního kamerového systému CCTV se Metropolitní policii podařilo zjistit, že žena, podle bodyguardů ruského původu, vystoupila z taxíku před Orlovovým domem v 18:19. Dodatečná kontrola souvisejících kamerových záznamů ukázala, že do stejného taxi nastoupila o čtyřicet minut dříve u terminálu 5 na letišti Heathrow poté, co přiletěla letadlem společnosti British Airways z Curychu. Celní stráž ji identifikovala jako Ninu Antonovovou, dvačtyřicetiletou občanku Ruské federace s bydlištěm ve Švýcarsku.

Vzhledem k tomu, že Spojené království už nevyžadovalo, aby příchozí cestující vyplňovali příjezdový formulář, nedalo se rychle zjistit její povolání. Jednoduché vyhledávání na internetu však přineslo výsledky. Odhalilo, že Nina Antonovová pracuje jako investigativní reportérka protikremelského týdeníku *Moskovskaja gazeta*, jehož majitelem nebyl nikdo jiný než Viktor Orlov. V roce 2014 uprchla z Ruska do Švýcarska poté, co se ji pokusili zavraždit. Ze své základny v Curychu odhalila řadu případů korupce, které se týkaly vnitřního kruhu ruského prezidenta, jeho poradců a nejbližších spolupracovníků. Disidentka, jak sama sebe Nina nazývala, také pravidelně vystupovala ve švýcarské televizi coby komentátorka ruských záležitostí.

To nebyl zrovna životopis typického zabijáka z Moskevského střediska. Vzhledem k tomu, čeho byl Kreml schopný, se to přesto nedalo vyloučit. V každém případě bylo velmi žádoucí nechat Ninu Antonovovou vyslechnout policií – čím dříve, tím lépe.

Podle kamerového systému opustila Orlovovu rezidenci v 18:35. Odtud se vydala pěšky do hotelu Cadogan na Sloane Street. Ano, potvrdila recepční, Nina Antonovová se v hotelu dříve toho večera skutečně ubytovala. Ne, momentálně není ve svém pokoji. Odešla z hotelu v devatenáct patnáct, patrně na večeři, a ještě se nevrátila.

Hotelové bezpečnostní kamery zachytily její odchod. S pohřebním výrazem ve tváři se schoulila na zadní sedadlo taxi, které přivolal dveřník hotelu v dlouhém plášti. Auto ji však

neodvezlo do žádné restaurace, nýbrž na letiště Heathrow, kde ve 21:45 nastoupila na palubu letadla společnosti British Airways, které mělo namířeno do Amsterdamu. Volání na její mobilní telefon – Metropolitní police získala číslo z hotelové registrace – nebylo přijato. V tu chvíli se Nina Antonovová stala hlavní podezřelou z vraždy v Rusku narozeného finančníka a vydavatele novin Viktora Orlova.

Orlovovým posledním ponížením byl článek o jeho vraždě, který napsala Samantha Cookeová z konkurenčního *Telegraphu*. Její text obsahoval i několik specifik, na něž bylo třeba oficiálně reagovat. Následujícího rána předseda vlády Lancelter během vystoupení před reportéry shromážděnými u domu číslo 10 potvrdil, že miliardář byl zabit dosud neznámým chemickým toxinem, téměř jistě ruské výroby. Nezmínil se o dokumentech na Orlovově stole, ani o dvou ženách, které ho navštívily během večera, kdy byl zavražděn. Jedna z nich zmizela beze stopy. Druhá odpočívala v pohodlném pokoji v nemocnici St. Thomas'. Alespoň za to, když už kvůli ničemu jinému, byl ministerský předseda hluboce vděčný.

Když dorazila do nemocnice, byla promočená na kost a třásla se zimou. Pracovníkům speciálního oddělení nemocnice nebylo sděleno její jméno, ani povolání, pouze její národnost a přibližný věk. Vzali si od ní mokré oblečení a vložili je do pytle určeného pro nebezpečný biologický odpad. Dali jí nemocniční oděv a roušku a zkontrolovali její životní funkce. Zorničky reagovaly a nosní sliznice byly čisté. Srdeční frekvence byla zrychlená, stejně jako její dýchání. Je nachlazená? Není. Nějaká bolest hlavy? Trochu, připustila, ale příčinou bylo pravděpodobně martini, které ten večer vypila. Kde, neřekla.

Její stav se zdál uspokojivý. Zdálo se, že s nervově paralytickou látkou nepřišla do kontaktu. Protože existovala možnost opožděného nástupu příznaků, byl jí předepsán atropin

a pralidoxim, oba jí byly podány intravenózně. Atropin jí vysušil ústa a způsobil rozmazané vidění, avšak jinak neměla žádné vážné vedlejší účinky.

Po dalších čtyřech hodinách pozorování byla přesunuta do místnosti v horním patře nemocnice s výhledem na Temži. Když se jí konečně podařilo usnout, byly už téměř čtyři hodiny ráno. Záškuby a třas během spánku vyděsil noční sestry, které jí měly na starosti – svalové záškuby patřily k příznakům otravy nervově paralytickými látkami –, ale naštěstí tu chuděrku pouze trápila noční můra. Před dveřmi jejího pokoje hlídali dva uniformovaní policisté, společně s mužem v tmavém obleku a bezdrátovými sluchátky v uších. Později správa nemocnice popře interní šuškandu, že by důstojník v tmavém obleku mohl být někdo z oddělení Metropolitní policie zodpovědného za ochranu královské rodiny a ministerského předsedy.

Když se žena vzbudila, bylo už skoro deset hodin dopoledne. Po lehké snídani, která se skládala z kávy a toastu, podstoupila ještě další vyšetření. Zorničky reagovaly, nosní sliznice byly čisté. Srdeční frekvence, dýchání a krevní tlak byly normální. Jak to vypadá, prohlásil doktor, utekla hrobníkovi z lopaty.

„Znamená to, že můžu odejít?“

„Ještě ne.“

„Kdy?“

„Nejdříve pozdě odpoledne.“

Přes zjevné zklamání přijala svůj úděl bez protestu. Sestry se snažily, aby měla veškeré pohodlí, ale do rozhovoru nad rámec jejího zdravotního stavu se jim ji zapojit nepodařilo. Veškeré pokusy obratně odmítla. Chovala se zdvořile, ale zůstávala ostržitá a udržovala si odstup. Většinu dne strávila sledováním televizních zpráv týkajících se vraždy ruského miliardáře. Zřejmě byla do případu nějak zapletena, avšak Downing Street byla odhodlána udržet její roli v tajnosti. Zaměstnanci byli upozorněni, že se o ní nesmí dostat ani jedině slovo do tisku.

Krátce po sedmnácté hodině přijala hovor, který přišel na nemocniční telefon v jejím pokoji. Volalo číslo 10, ministerský předseda osobně – alespoň podle operátora, který telefonát přijímal a přepojoval a prý by přísahal, že slyšel premiérův hlas. Několik minut po skončení hovoru přinesl do nemocnice chlapecky vypadající muž s chováním venkovského faráře tašku s čistým oblečením a toaletními potřebami. Načmáral cosi nečitelného do deníku návštěv, a zatímco se žena sprchovala a oblékala, čekal na chodbě s policejními důstojníky. Po závěrečných testech, které dopadly na výbornou, souhlasili doktoři s jejím propuštěním. Chlapecky vypadající muž si okamžitě vyžádal její formulář a řekl zdravotní sestře, aby odstranila lékařské záznamy pacientky z počítačového systému. O chvíli později byly spis i žena pryč.

Před hlavním vchodem nemocnice stál stříbrný Bentley Continental. Řidič, ležérně opřený o kapotu, měl na sobě kabát Burberry Camden a pod ním jednořadý oblek Richard Anderson koupený na Savile Row. Vlasy měl vyšisované sluncem a oči jasně modré. Sarah si sundala roušku a políbila ho na rty, permanentně zvlněné do lehce ironického úsměvu.

„Myslíš, že je to chytré?“ zeptal se Christopher.

„Rozhodně.“ Přejela mu špičkou ukazováčku přes prohlubeň v široké bradě. Kůži na obličejí měl napjatou a už navždy snědou. Roky strávené v korsických horách se otiskly do jeho vzhledu. Měl pleť jako člověk ze Středomoří. „Vypadáš k sežrání,“ dodala Sarah.

„Tebe tam nekrmili?“

„Neměla jsem na jídlo ani pomyslení. Ne potom, co jsem viděla Viktora v tom stavu. Ale bavme se raději o něčem příjemnějším.“

„O čem třeba?“

„O všech těch věcech, které ti udělám, až přijedeme domů,“ usmála se.

Sarah se kousla do rtu a vklouzla na sedadlo spolujezdce. Krátce poté, co se přistěhovala do Londýna, navrhla Christopherovi, jestli by nechtěl prodat bentley a koupit si místo něj něco méně okázalého a honosného – například volvo, nejlépe kombi. Nyní, když pod sebou cítila příjemnou prošívanou kůži sedaček, nechápala, jak mohla být někdy tak hloupá. Z reproduktorů

právě zněl jeden z jejich oblíbených setlistů. Když přejížděli přes Westminster Bridge, zpívala si s Chetem Bakerem.

I fell in love just once, and then it had to be with you...

Zamiloval jsem se jen jednou a muselo to být zrovna do tebe...

Bentley plul v plynulém dopravním provozu přes most. Elizabeth Tower na druhém břehu Temže zakrývalo lešení a měnilo panorama Londýna. Dokonce i slavný ciferník hodin byl zahalen.

Na světě není nic v pořádku, pomyslela si Sarah. Všechno se rozpadlo.

Everything happens to me...

Mně se přihodí všechno...

„Netušil jsem, že máš tak krásný hlas,“ poznamenal Christopher.

„Měla jsem za to, že špioni by měli být dobří lháři.“

„Nejsem špion, ale zpravodajský důstojník,“ namítl muž za volantem. „Špioni jsou lidé, které svádíme k tomu, aby zradili své země.“

„To nic nemění na skutečnosti, že mám ten nejhorší hlas na světě.“

„Hloupost.“

„Je to pravda,“ trvala na svém Sarah. „Když jsem chodila do první třídy na Brearley, učitelka napsala do mého vysvědčení dlouhé pojednání o tom, že zpívám falešně.“

„Víš, co se říká o učitelích.“

„Jmenovala se slečna Hopperová,“ řekla Sarah. „Mého otce další rok naštěstí poslali do Londýna. Nechal mě zapsat do americké školy v St. John's Wood a já jsem mohla hodit epizodu se slečnou Hopperovou za hlavu.“ Sarah se dívala z okna na prázdné chodníky lemující ulici Birdcage Walk. „S matkou jsme chodívaly na dlouhé procházky, když jsme žily v Londýně. Pořád jsme si o něčem povídaly. Tehdy ještě ano.“

Na středové konzole vozu ležela pod zlatým zapalovačem Dunhill Christopherova krabička cigaret Marlboro. Sarah zaváhala, ale pak si jednu cigaretu vytáhla.

„Možná bys neměla.“

„Neslyšel jsi o tom? Prý to zabíjí koronavirus.“ Sarah zvedla zapalovač a plamínkem nechala olíznout konec cigarety. „Mohl jsi za mnou přijít na návštěvu,“ vydechla s obláčkem kouře.

„Národní zdravotní služba zakázala všechny návštěvy pacientů,“ odpověděl Christopher. „S výjimkou těch, kterým se blíží poslední hodinka.“

„Byla jsem vystavena ruskému nervovému jedu. Poslední hodinka byla reálnou možností.“

„Jestli to musíš vědět, nabídl jsem se, že budu hlídat před tvým pokojem. Graham o tom ale nechtěl ani slyšet. Mimochodem, poslal tam svoje nejlepší lidi.“

Christopher zapnul Radio Four přesně ve chvíli, kdy začínalo podvečerní zpravodajství *Six O'Clock News*. Atentát na Viktora Orlova dokázal odsunout pandemii na druhé místo. Kreml popřel, že by v něm hrál nějakou roli, a obvinil britské zpravodajské služby ze spiknutí, jehož cílem je zdiskreditovat Rusko. Podle BBC se britským vyšetřovatelům dosud nepodařilo zjistit, jaký toxin byl k vraždě Orlova použit. Nevěděli ani to, jakým způsobem se látka dostala do domu ruského miliardáře v Cheyne Walk.

„Ty toho víš určitě víc,“ poznamenala Sarah. „Jaký nervový jed to byl?“

„Obávám se, že je to přísně tajné, miláčku.“

„Já taky.“

Christopher se usmál. „Šlo o látku známou jako novičok,“ vysvětloval. „To je –“

„Binární chemická zbraň vyvinutá v sedmdesátých letech v Sovětském svazu. Vědci, kteří ho vytvořili, tvrdili, že je pět až osmkrát účinnější než VX⁴, což z novičoku udělalo nejsmrtelnější zbraň, jaká kdy byla vyvinuta.“

---

⁴ VX je nejrozšířenější zástupce chemických bojových látek třídy V. Vyskytuje se jako bezbarvá až nažloutlá kapalina bez zápachu a do těla proniká skrz kůži,

„Už jsi skončila?“

„Jak Rusové dostali novičok do Viktorovy kanceláře?“ zeptala se Sarah.

„Dokumenty, které jsi viděla na stole, byly kontaminovány ultrajemným práškem.“

„Co je to za dokumenty?“

„Vypadá to na nějaké finanční záznamy.“

„A jak se k Viktorovi dostaly?“

„Ano,“ pokývl Christopher hlavou. „Tady to začíná být zajímavé.“

„A jsi si naprosto jistý,“ řekla Sarah na závěr Christopherova monologu, „že ta žena, která přišla do Viktorova domu, byla opravdu Nina Antonovová?“

„Porovnali jsme její fotografii získanou z kamerového systému na letišti Heathrow s jejím nedávným vystoupením v televizi. Software na rozpoznávání obličejů určil, že jde o stejnou ženu. A Viktorovi bodyguardi tvrdí, že ji pozdravil, jako kdyby byla jeho dobrá kamarádka.“

„Dobrá kamarádka s hromadou otrávených dokumentů?“ opáčila Sarah.

„Když chce Kreml někoho zlikvidovat, obvykle to dělá s pomocí dobrého přítele nebo obchodního partnera, který přinese na schůzku šampaňské. Stačí se zeptat saúdského korunního prince Abdulláha.“

---

oči a dýchací cesty. Nejprve způsobuje nevolnost a kašel, později ochromuje dýchací svaly, což vede až ke smrti. Novičok je nervová paralytická látka složená údajně ze čtyř různých látek, přičemž tři jsou v tekutém stavu a jedna ve formě prášku. Jde o sloučeniny fosforu a fluoru s paralytickým účinkem a údajně existuje několik set modifikací. Funguje podobně jako jiné nervově paralytické látky. Vyřazuje z činnosti nervovou soustavu a u oběti nastává zástava dýchání a srdeční činnosti. Konkrétních údajů o novičoku a příbuzných látkách je však veřejně známo jen velmi málo. [pozn. překl.]

„Tu šanci už jsme propásli.“

Bentley vjel na Sloane Square. Kolem okénka Sarah se mihla fasáda divadla Royal Court Theatre, tmavá a bez známek života.

„Tak jaká je tvoje teorie?“ zeptala se Sarah Christophera. „Nina Antonovová, známá investigativní reportérka a disidentka, byla podle tebe rekrutována ruskými zpravodajskými službami, aby zavraždila muže, který zachránil její týdeník?“

„Použil jsem slovo rekrutována?“

„Vyber si nějaké jiné, to je na tobě.“

Christopher navedl Bentley na King's Road. „K téhle teorii se společně přiklání jak Vauxhall Cross, tak naši bratři v Thames House. MI6 i MI5 se vzácně shodují v tom, že by Nina Antonovová mohla být důstojnicí ruské zpravodajské služby, která se před lety usadila v redakci *Moskovskaja gazeta* a čekala, až přijde její čas.“

„A jak bys vysvětlil ten pokus o její vraždu, který ji donutil opustit Rusko?“

„Vynikající práce Moskevského střediska.“

Sarah tuhle teorii zcela nezavrhovala. Ale měla ještě jednu. „Je tady další možnost,“ řekla.

„Jaká?“

„Narafičili to na ni. Podvedli ji a ona vůbec netušila, že nese Viktorovi otrávené dokumenty. Vzhledem k podivným okolnostem jejího úprku z Londýna myslím, že je to nejpravděpodobnější vysvětlení.“

„Na tom není nic podivného,“ namítl Christopher. „Odtěla dřív, než jsme mohli zjistit její jméno.“

„Proč se ale ubytovala v hotelu, místo aby jela rovnou na letiště? A proč zrovna Amsterdam, a ne Moskva? Neměla by letět spíš do Moskvy, kdyby skutečně pracovala pro ruskou rozvědku?“

„V tu dobu žádný přímý let z Londýna do Moskvy nebyl v nabídce,“ odpověděl Christopher. „Předpokládáme, že do Moskvy odletěla dnes ráno s čistým pasem.“

„Pokud ano, je už pravděpodobně mrtvá. Vlastně mě překvapuje, že se dostala na Heathrow živá.“

Christopher zabočil na Old Church Street a zamířil na sever do Kensingtonu. „Měl jsem za to, že analytici v CIA jsou vyškoleni, aby nedělali unáhlené závěry.“

„Pokud někdo dělá unáhlené závěry, jste to vy a vaši kolegové z MI5.“ Sarah se zamyšleně zadívala na žhavý konec cigarety. „Když jsem vešla do Viktorovy pracovny, sluchátko telefonu bylo vyvěšené. Než zemřel, musel někomu volat.“

„Volal Nině.“

„Opravdu?“

„Byla zrovna ve svém pokoji v Cadoganu. O několik minut později odešla z hotelu.“

„Monitorovala GCHQ Viktorovy telefonáty?“

Vládní komunikační ústředí GCHQ je britská zpravodajská a špionážní služba sledující telefonickou a elektronickou komunikaci.

„Britská vláda neodposlouchává komunikaci předních vydavatelů novin.“

„Viktor Orlov nebyl obyčejný vydavatel.“

„Proto je mrtvý,“ řekl Christopher.

„O čem myslíš, že spolu mluvili?“

„Kdybych měl hádat, řekl bych, že byl Viktor na Ninu dost naštvaný kvůli té otravě.“

Sarah se zamračila. „Vážně si myslíš, že muž jako Viktor by promarnil poslední okamžiky života nadáváním na svého vraha?“

„Kvůli čemu jinému by jí volal dvacet minut poté, co odešla z jeho domu?“

„Aby ji varoval, že bude další na řadě.“

Christopher zahrnul směrem ke Queen's Gate Terrace. „Jsi docela dobrá, abys věděla.“

„Na obchodnici s uměním,“ poznamenala Sarah.

„Na obchodnici s uměním se zajímavou minulostí,“ odtušil Christopher.

„To říkáš ty.“

Christopher zaparkoval bentley před gregoriánským domem s fasádou barvy sraženého krému. Se Sarah sdíleli mezonet v prvních dvou patrech. Vlastníkem tohoto bytu byla vágně pojmenovaná společnost se sídlem na Kajmanských ostrovech. Téměř sto tisíc luxusních britských nemovitostí bylo drženo tajnými vlastníky, přičemž mnoho z nich bydlelo v londýnských čtvrtích typu Kensington nebo Knightsbridge. Dokonce ani vnější zpravodajská služba MI6 nedokázala určit identitu Christopherova nepřítomného souseda.

Vypnul motor, ale než otevřel dvířka auta, na okamžik se zarazil.

„Něco se děje?“ zeptala se Sarah.

„V kuchyni svítí světlo.“

„Nejspíš jsi ho zapomněl zhasnout, když jsi ráno odcházel z domu.“

„Nezapomněl jsem.“ Christopher sáhl pod sako a vyndal pistoli Walther PPK. „Počkej tady. Bude to jen chvilka.“

Generální ředitel Ústavu Gabriel Allon měl povoleno používat bezpečné domy podle libosti a jak potřeboval. Když se však rozhodl přesunout do jednoho z nich manželku a děti, protože během lockdownu byl jejich byt v Narkissově ulici v Jeruzalémě až příliš stísněný, nakreslil mezi své osobní potřeby a službu etickou linii. Oddělení Ústavu – jak se stručně označovala izraelská tajná zpravodajská služba – nazývané Úklid mu na jeho žádost vyčíslilo tržní cenu pronájmu. Gabriel částku okamžitě zdvojnásobil a nařídil personálnímu oddělení, aby mu ji strhli z platu. Aby bylo vše naprosto transparentní, předal kopie všech příslušných papírů ke schválení do Kaplanovy ulice. Předsedu vlády, který byl obviněn z korupce, zajímalo, proč je kolem toho takový povyk.

Nemovitost se rozhodně nedala označit jako luxusní. Šlo o malý bungalov, který se používal hlavně k informativním schůzkám během polních operací a cvičení. Nacházel se v Nahalalu, starém mošavu⁵ v Jizre'elském údolí, asi hodinu severně od bulváru Krále Saula. Vybavení bylo skromné, ale pohodlné a kuchyně a koupelny byly nedávno zrekonstruovány. Ve výběžích se pásly krávy, v ohradách běhala kuřata a kolem mošavu se rozprostíralo několik hektarů orné půdy a travnatá zahrada

---

⁵ Mošav je typ zemědělské osady v Izraeli, která je tvořena společně hospodařícími soukromými statky. Mošav je vedle kibuců a mošavot třetím hlavním typem židovského venkovského sídla. Podobně jako v kibucech zde má velký význam právě společné hospodaření. [pozn. překl.]

stíněná rozložitými eukalypty. Protože byla osada chráněna policií, o bezpečnost se nebylo třeba obávat.

Chiara a děti se v bungalovu usadily na konci března a zůstaly tam i poté, co příjemné jarní počasí vystřídaly vysoké letní teploty. Odpoledne byla k nevydržení, ale každý večer foukal z Horní Galileje příjemně chladivý vítr. Bazén, společný pro všechny obyvatele mošavu, byl v důsledku vládního nařízení uzavřen a kvůli letnímu nárůstu počtu nakažených se rodiny nesměly navzájem stýkat, takže nebylo možné, aby si děti hrály společně. Irene a Raphael si vystačili sami. Spokojili se s vymyšlením komplikovaných her, jichž se krom nich účastnila kuřata a stádo koz ze sousedství. V polovině června měla jejich kůže barvu kávy moka. Chiara je namazala krémem s ochranou proti slunci, ale ztmavli ještě víc.

„To samé se stalo Židům, kteří založili mošav v roce 1921,“ prohlásil Gabriel. „Raphael a Irene už nejsou zjemnělí obyvatelé města. Jsou to děti údolí.“

Během první vlny pandemie se v osadě téměř nezdržoval. V novém gulfstreamu a s kufry nacpanými hotovostí létal po světě a sháněl ventilátory, testovací materiál a ochranné lékařské oděvy. Většina jeho nákupů proběhla na černém trhu a poté je přepravil do Izraele, kde byly rozděleny do nemocnic po celé zemi. Když se zmínky o jeho aktivitách objevily v tisku, vlivný publicista z *Haaretzu* přišel s nápadem, že by měl Gabriel zvážit kariéru v politice, až skončí v Ústavu. Reakce na sebe nenechaly dlouho čekat a byly tak příznivé, že se okamžitě začalo spekulovat, jestli už to není hotová věc. Gabriel, který považoval veškerou nechtěnou pozornost za trapnou, vydal formální prohlášení, že se vzdává jakéhokoli zájmu o volenou funkci – což bylo interpretováno jako jasný důkaz, že má v úmyslu kandidovat do Knesetu, až mu vyprší funkční období v Ústavu. Jedinou nevyřešenou otázkou bylo za jakou stranu.

Počátkem června se Ústav znovu pustil do své obvyklé a hlavní činnosti. Znepokojen novými zpravodajskými informacemi,

že je Teherán odhodlaný vyrobit jadernou zbraň, nechal Gabriel hodit velkou bombu do továrny na centrifugy na obohacování uranu v Natanzu. O šest týdnů později zabil zásahový tým Ústavu během odvážné operace provedené na popud Američanů vysoce postaveného agenta al-Káidy v centru Teheránu. Gabriel prozradil pár detailů o atentátu významnému publicistovi z *New York Times*, s nímž udržoval vcelku přátelské vztahy, i kdyby jenom z toho důvodu, aby připomněl Íráncům, že může do jejich země vstoupit, kdykoli se mu zachce, a udeřit dle libosti a na jakýkoli cíl.

Navzdory letnímu svižnému pracovnímu tempu se mu často dařilo dorazit včas na večeri do Nahalalu. Chiara prostřela stůl venku na zahradě a Irene a Raphael mu šťastně líčily podrobnosti uplynulého dne, který se nijak nelišil od dnů předchozích. Po večeri je Gabriel vzal na procházku po prašných farmářských cestách údolí a vyprávěl jim svoje příběhy – příběhy ze svého dětství, které prožíval v mladém Izraeli.

Narodil se v sousedním kibucu Ramat David a jako všichni ostatní v sousedství, i rodina Allonových žila v malém bungalovu. Ten jejich byl plný fotografií milovaných blízkých, kteří nepřežili holokaust. Tehdy samozřejmě nebyly žádné počítače ani mobily, a dokonce ani televize – ta do Izraele dorazila až v roce 1966. Ani pak ale jeho matka v domě žádnou televizi nedovolila, protože měla strach, že by ji odváděla od její práce. Gabriel vyprávěl dětem o tom, jak sedával u jejich nohou, když stála před malířským stojanem, a zatímco se věnovala svým obrazům, on si čmáral do svého skicáku nebo napodoboval její tahy štětcem a poslouchal příběhy z jejího dětství, které prožila v Berlíně. S Gabrielem mluvila babička Irene a Raphaela německy, se silným berlínským přízvukem. Němčina byla jeho prvním jazykem a po celý jeho život, až dodnes, zůstala jazykem jeho snů. O číslech, která měla jeho matka vytetovaná na paži, se dětem však nezmínil. Ani o svíčkách, které v malém bungalovu hořely dnem i noci. Zapalovaly se za Gabrielovy prarodiče, kteří byli po

transportu do Osvětlení zplynování a následně spálení v krematoriu. Jejich popel rozfoukal vítr. Neměli žádný hrob. Jenom ty svíčky. Gabriel svým dětem neřekl ani o výkřicích, jež se ozývaly během nocí z ostatních bungalovů v Ramat David, když do snů jejich obyvatel vešli démoni a nedopřáli jim klidné spaní.

Postupně, jak dny v Nahalalu plynuly, se dostal od svého dětství k dospělosti. Pověděl jim kousek toho, část onoho, hodně toho vynechával a pravdu občas zamíchal se lží, avšak jenom proto, že Irene a Raphael byli ještě malí a on je chtěl uchránit před hrůzami života, který vedl. Ano, řekl jim, že byl vojákem, ale ne nijak zvlášť dobrým. Když opustil IDF, izraelskou armádu sestávající z pozemních sil, vojenského námořnictva a vojenského letectva, věnoval se studiu malířství na Becalelově akademii umění a designu v Jeruzalémě. Na podzim roku 1972, po teroristickém útoku na olympijských hrách v Mnichově, během něhož teroristická skupina Černé září zavraždila jedenáct členů izraelské atletické výpravy, ho však navštívil tehdejší generální ředitel Ústavu Ari Shamron, jenž byl pro Gabrielovy děti *saba*, dědeček. Shamron Gabriela požádal, aby se zúčastnil operace známé pod názvem Boží hněv. Gabriel dětem už neřekl, že z dvanácti zabitých členů teroristické skupiny jich on sám osobně zastřelil šest. Ani to, že pokud mu to okolnosti dovoľovaly, střelil své oběti jedenáctkrát. Jedenáct kulek za jedenáct mrtvých Židů. Když se Gabriel po třech letech, kdy operace Boží hněv trvala, konečně vrátil do Izraele, skráně mu zdobily šediny způsobené stresem a vyčerpáním. Shamron tvrdil, že jsou to šmouhy od popela, které ulpěly na princí ohně. Ani tohle se Gabrielovy děti nedozvěděly. Naznačil však, že jeho zkušenosti měly vliv na jeho schopnost malovat dobré originální obrazy. Protože nechtěl nechat svůj talent zemřít, naučil se italsky a odcestoval do Benátek, kde se vyučil restaurátorství uměleckých malířských děl.

Avšak děti, a zejména děti zpravodajských důstojníků, se nenechají snadno ošálit, a tak Irene a Raphael intuitivně vycítili,

že vyprávění jejich otce nebyla zdaleka úplná. Opatrně vyzvídali dál, podporováni svou matkou, která se domnívala, že exhumace kostí Gabrielova života je nezbytná a nelze ji odkládat, protože jak děti rostly, všímaly si různých detailů čím dál víc a úměrně tomu rostla i jejich zvědavost. Už například věděly, že jejich otec byl již jednou ženatý a že měl syna. Tvář jejich nevlastního bratra na ně koukala každou noc z oblaků, jež namaloval na zeď jejich dětského pokoje.

Ale jak umřel?

Gabriel odpovídal se silně redukovanou verzí pravdy, protože velmi dobře věděl, že celá pravda by otevřela Pandořinu skříňku.

„A proto se pokaždé podíváš pod auto, než do něj nastoupíme?“

„Ano.“

„Miluješ Daniho víc než nás?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl. „Nikdy na něj ale nesmíme zapomenout.“

„Kde je Lea?“

„Žije v jedné speciální nemocnici kousek od nás v Jeruzalémě.“

„Viděla nás někdy?“

„Pouze Raphaela.“

„Proč?“

Protože Bůh ve své nekonečné moudrosti stvořil Raphaela jako duplikát Gabrielova mrtvého syna. Tohle si však také nechal pro sebe, pro jejich i své dobro.

Tu noc, zatímco Chiara spala spokojeně po jeho boku, znovu ve snech prožíval bombový útok ve Vídni. Když se probudil, zjistil, že jeho polovina postele je promáčená potem. V souvislosti s tím bylo vlastně příhodné, co se dozvěděl, když sáhl po telefonu, který mu zvonil na nočním stolku. Jeho starý přítel byl v Londýně zavražděn.

Ve tmě se oblékl, nastoupil do svého SUV a odjel na bulvár Krále Saula. Podrobil se kontrole teploty těla a rychlému testu na covid a vyjel soukromým výtahem do své vydezinfikované

kanceláře v nejvyšším patře budovy. O dvě hodiny později, zatímco sledoval úhybné vystoupení britského premiéra před reportéry shromážděnými před číslem 10 na Downing Street, zavolal bezpečnou linkou Grahamu Seymourovi. Graham mu neposkytl žádné další podrobné informace o vraždě, s výjimkou totožnosti ženy, která našla tělo. Gabriel odpověděl podobnou otázkou, jakou Grahamu Seymourovi položil předcházející večer britský předseda vlády.

„Co proboha dělala v domě Viktora Orlova?“

Jestli v postcovidové době pro Gabriela existoval nějaký jasný bod, bylo to nové tryskové letadlo Gulfstream, skýtající veškeré pohodlí. V půl páté odpoledne přistál G550 nenápadně na letišti London City. Pas, který Gabriel ukázal během imigrační kontroly, byl izraelský, diplomatický a s falešným jménem. Nikoho to neoklamalo.

Nicméně to nebránilo v tom, aby po absolvování dalšího rychlého testu na covid dostal povolení vstoupit na území Spojeného království. Před letištní halou na něj už čekal sedan izraelského velvyslanectví, který ho dopravil na adresu 18 Queen's Gate Terrace v Kensingtonu. Obyvatelem spodního dvoupatrového mezonetu byl podle zvonku na panelu u dveří muž jménem Peter Marlowe. Gabriel stiskl tlačítko zvonku, ale Peter Marlowe nebyl podle všeho doma. Gabriel proto seběhl po schodech dolů k zadnímu vchodu a vytáhl tenký kovový nástroj, který obvykle nosil v kapse kožené bundy. Ani jeden ze dvou vysoce kvalitních zámků mu příliš neodporoval.

V mezonetovém bytě začal zvonit alarm. Gabriel našel klávesnicí osmimístný kód a rozsvítil stropní světla, osvětlující velkou designovou kuchyň. Použitý kámen byl z Korsiky, stejně jako láhev růžového vína, kterou objevil v dobře zásobené ledničce Sub-Zero. Vytáhl korkovou zátku a zapnul rádio, které stálo na žulové desce kuchyňské linky.